

Marea

Ștefan Augustin Doinaș

El cântă pe țărm. Perfida,
unda mării s-alintă.
Ea zicea: Mă simt silfidă,
prinde-mă - și sunt a ta...
Marea chicotea: - Ha! Ha!...
Și-a sărit în apă fata.
Unda mării, înspumată,
doar atâta așteptă.
Ca pe-o floare-n vânt o poartă
valul viu și apa moartă.
El o caută-n zadar:
trupul ei mereu își pierde
în argint albastru-verde
auriul chihlimbar.
Iată - atingând nadirul
sânii goi și trandafirul.
Dar cu mâna prin safire
pescuitu-i o poveste
fără margini, ca și marea.
Consumată-n strălucire,
ziua nu le-a dat de veste
să-și consume-îmbrățișarea.
E târziu. Când - beat de dor -
el o prinde și-o sărută,
unda mării scade, mută,
tremurând în jurul lor.
Unde-s țărmurile?... Nu-s.
Doar azurul jos și sus,
clatină pe valuri crețe
tulburată frumusețe,
ani de fum, eoni de foc.
Oșie de vis a lumii,
ei - în lingușirea spumii -
ard rotindu-se pe loc.
Toate-n jur se sparg, se curmă,
se desfac, se prăbușesc.
Numai ei nu mai sfârșesc
sărutarea cea din urmă.
- Prinde-mă și sunt a ta,
murmură apa lividă.
Iat-o prinsă! Dar a cui e?
Unde-i sprintena silfidă?
Unde-i cel ce-o caută?

POEZII ONLINE

Joacă apa amăruie
neagră-vânăță-verzuie. . .